

I.

ENLAIRE, molt enlaire, on acaba l'atzur
i l'aire és una llum que el Misteri perfuma;
on de l'òrbita baixa d'aquest planeta impur
ni l'onda greu arriba, ni l'etèria escuma;

en l'absolut silenci que fa el repòs de Déu,
en una pau diàfana com una aigua adormida,
àngels, vestits d'un blanc més fúlgid que la neu,
llegeixen cadascun el llibre d'una vida.

Cada mot dels seus llavis, travessant l'univers,
vola cap a un destí com un ocell de presa;
quan s'aturen, marcant l'acabament d'un vers,
una ànima vacilla, com en el buit suspesa.

—Car, del si de la mare fins al batec final,
la nostra vida, any per any, fibra per fibra,
és només l'eco d'una paraula angelical
que, davant del Senyor, va llegint en un llibre...—

II.

No tots els àngels són iguals, ni els llibres. Uns,
de pàgines roents de lluita i aventura,
són murmurats per àngels lluminosament bruns
que esborren amb la veu la sang de l'escriptura.

Altres, com àngels de retaule, van cantant
un llibre ple de flors com una primavera,
i l'alegria els fa la gràcia més d'infant,
més blaus els ulls i més blonda la cabellera.

Altres duen la glòria de l'alba entorn del front
i té la seva veu un trémer de pregària;
així s'eleva, dels jardins closos del món,
una vida secreta, serena i solitària.

Altres sovint es posen la mà damunt dels ulls,
com aquell que medita, o divaga, o reposa;
somriuen i es distreuen, quan han de girar fulls,
com si el seu llibre els fes pensar en una altra cosa...